

ckozói! Ezen ideológia termelte ki azon, — kellőképen nem kárhoztatható — eseteket is, melyekben már egyesek, — szerencsére még csak elvétve, — akként vállalják az ügyek képviseletét, hogy sikertelenség esetén az ügyfél *semmit sem fizet*, viszont siker esetén az elért eredményen ügyfél és ügyvéd osztoznak. Ezek az esetek szülik utóbb a legsúlyosabb vitákat s adhatnak alkalmat, a valóságban egyáltalán nem létező és az ügyvédség által meg nem érdemelt „zsaroló ügyvéd típus” megjelölésre. Tudunk eseteket, midőn az ügyvéd, a készkiadásért vállalt és utóbb megnyert ügy költségeiből egy részt a félnek, esetleg a külföldi fél itteni kereskedelmi képviselőjének, átenged. Az ügyvédi munka leértékelésének kell tekintenünk, — ami napjainkban — már mindgyakrabban előfordul, hogy fix, (aránylag alacsony) havi fizetésért vállalja valaki egy nagyobb (a behajtási perek tömegét indító) cég képviseletét, s a befolyó perköltségek nem az ügyvédet, hanem az illető céget illetik. Az ügyvédi diploma albrétbe adása a legújabb kor szülötte . . .

Nem akarjuk ezen szomorú és szégyenletes felsorolást folytatni, mert ezúttal célunk csak az, hogy a kamarák vezetőségének figyelmét felhívjuk arra, hogy a meglévő munkaterületek védelmét biztosítva, a legszigorúbban torolja meg a felsoroltakhoz hasonló eseteket, mert ezen úton tovább haladni nem szabad. Fegyelmi ítéleteink legyenek szigorúak, igazságosak, s a most felhozott esetekben inauguráljon olyan gyakorlatot, mely mindnyájunkat arra fog figyelmeztetni, hogy „becsüld meg az ügyvédi munkát”!

Ne reméljünk minden segítséget másoktól, segítsünk önmagunkon, megsegít az Isten is! Steinhaus Ernő.

SZEMLE.

„ . . . de a zsaroló ügyvéd-typust nem tűröm”. Mi sem tűrjük meg magunk között a „zsaroló” ügyvédet, de ilyen *typust*, szerencsére, nem ismerünk. Néhány ember megtévedéséért még nem szabad általánosítani. A bűnössel mi tagadunk meg leghamarabb minden közösséget. Remélni szeretnők, hogy a „zsaroló ügyvéd-typus” megjelölés alatt, nem a kiérdemelt (legtöbb esetben bíróilag megítélt) költségeit igénylő ügyvéd értetett, aki ezen költségeinek egy igen jelentékeny részét, illetvekben, a kincstárnak már előzőleg beszolgáltatta . . .

Ismét halljuk hangoztatni, hogy a bírói eljárás gyorsítása érdekében a törvénykezési eljárást további egyszerűsítésnek kell alávetni. Tempóra van szükség!?! Vigyázzunk, van gázoló tempó is! Az egyszerűsítések szomorú gyakorlati tapasztalatai alapján, mi is szívesen vennők a *törvénykezés egyszerűsítéséről szóló törvény egyszerűsítését*